

Paradicsomnak te szép élő fája

ÉNEKFELMONDÁS SORBANÁLLÁS NÉLKÜL –
A MINDENKORI ELŐSÖK
KÉPVISELETÉBEN BÁNYAI
GRÉTA ÉS SZÉPLAKI MÁTÉ

Van itt egy ének. Paradicsomnak te szép, élő fája. Első dolgom volt rákeresni az interneten, mert nem ismertem, s valószínűleg ezzel nem vagyok egyedül. Sőt, akik most olvasnak, kapaszkodjanak meg, mert ennél még megdöbbentőbbet mondok. Benne van a magyar református énekeskönyvben a 337. dicséretként!

Érdekes, mert a címe alapján azt gondoltam, hogy gyermek vagy ifjúsági ének. Majd elkezdtem dúdolni a dallamát és feltűnt, hogy mennyire komoly, már-már komor. Egyébként ez is elgondolkodtató kérdés. Sokan - és nem csak a fiatalok közül - szívesebben énekelnének lazább és felszabadultabb hangulatú dallamokat. Talán azért is mert a felgyorsult világunkban már nincs igény, vagy csak ritkán, az elmélyülésre. Nos, ilyen elmélgedések mellett mikor végül megláttam az ének számát, fel is csaptam vasárnapi fekete társamat, az énekeskönyvet. Elkezdtem olvasni a szöveget és halványan a szemem előtt volt egy mondat. Téged is kevesen ismernek... Sokszor elgondolkodunk azon, hogy vajon milyen lenne, ha mindenki ismerné, hinné és tudná, hogy bizony Krisztus az, aki meghalt bűneinkért és feltámadott, megszerezve üdvösségünket, az Atya megbékélését. No igen, erre mondják, hogy szép ábránd vagy, hogy nincs még itt az idő és az Úr titka. Valóban, becsüljük meg, hogy Isten lehetőséget ad a megismerésére Krisztus által. S bár gyakran érezhetjük életünkben, hogy ritkán vagyunk, mégis legyünk jó reménységgel

mások felé! Ahogy az ének megmarad a lapokon és füleket gyönyörködtet, úgy mi is maradjunk meg a hitben, buzdítsunk másokat és végezzünk értékes szolgálatot!

Szórakoztat, hogy az énekek felmondása közben is szoktam hasonlóan gondolkozni, mert visz magával a dallam. Viszont sokan küzdenek a zene tanulásával. Azonban a dallamokon és szövegeken Isten áldása van, ami nélkül nem lenne lendületünk felmondani száz éneket az első évben. Ennyi éneket idő híján talán nem is lehetne másképp felénekelni mint - megtörtént eset alapján - olykor az utcán, az esőben álldogálva egy félig megevett gyrossal. Még jó, hogy nem csak mi, hanem a tanáraink is szeretnék, ha levizsgáznánk!

Máté, te mit gondolsz az énekről és milyen tapasztalataid vannak felmondás ügyben?

Az éneklés „ahogy látom és érzem végigkíséri a teológus hallgatók éveit. Már az alkalmassági vizsgán ami idén egészen különleges módon ment végbe volt egyházi ének bizottság. Még márciusban megadták nekünk, hogy melyik zsoltárokat és dicséreteket kell tudnunk (az első versszakot) az alkalmasságira. Mindannyian izgultunk, hogy eszünkbe fog-e jutni a szöveg, nem rontjuk-e el a dallamot, meg amúgy is nem ijesztjük-e meg a bizottságot a hangunkkal. Hála Istennek vannak köztünk gyönyörű hangú énekesek. A nagy izgulást kellemes megnyugvás követte, hiszen a Tanárnőnk végigénekelte velünk, csak el kellett kezdenünk. Ebben a gesztusban, hogy csak kezdjük el és ő máris besegít van valami egészen szívmelengető érzés. Istennel is valahogy így van ez. Velünk van, bátorít és várja, hogy megtegyük az első lépést, ahogy ezt megtesszük máris megfogja kezünket és vezet minket életünk útján. Szinte mindannyian azt élhettük meg, hogy felszabadultunk nem csak a segítő hangtól, hanem a zenétől. Nem véletlenül mondják, hogy a zene szíveket nyit meg. Valószínűleg mindannyian ismerjük azokat a jeleneteket az életünkben, mikor egy nagyon fárasztó nap után csak beesünk az ágyba és valamilyen zenét bekapcsolunk, vagy, ahogyan a rossz napok sorozatában a zene

elveszi a fájdalunkat. Mekkora élmények, mikor a nagy boldogságunkban még zenét is hallgatunk, lehetünk buszon, vonaton, utcán, szinte alig bírjuk ki, hogy táncra ne perdüljünk vagy egyáltalán nem is bírjuk ki. A teológián lélekgyógyító az egyházi ének. Eszembe jutnak azok az esték, vagy vizsgák előtti percek amikor csak elkezd egyikünk egy Istent dicsérő éneket énekelni és a másik folytatja. A másik hatalmas ajándék, hogy megismerhetjük a tantárgyon át gyönyörű református zoltárainkat és dicséreteinket. Annyira gyönyörűek és annyi lehetőség van bennünk, hogy fel kell azt fedezni. Ne tartsuk idejémtúlt, rideg, kopott, leváltani való énekeknek. A tiszteletet, az igényességet és az Istenben való imádatot tartalmazzák. Ezt mindig újra és újra felfedezzük mikor tanuljuk őket és elénekeljük a vizsgák előtt. Van valami lélekringató abban, hogy egy fáradt nap után kedvtelenül nekiállunk megtanulni őket a felmondásra és aztán mikor befejeztük szinte könnyebb a lelkünk. Határozottan Isten áldása van énekeinken!

Érdekes a 337-ik dicséret szövegét végigolvasni. Jézus Urunk halálát és annak körülményeit énekeljük el benne. A legnagyobb mondatok és szavak Jézus szájából nagy betűkkel ki vannak emelve.

Talán elsőre mindannyiunknak a fekete gyász jut eszébe, amiből ma mindennap részesülhetünk a világjárvány miatt. Mégis az egész könyörgésben megtalálható a fő cél. Mégpedig az a cél amely minden keresztyén ember célja. Az üdvösségre- idvességre való eljutás. Mi úton jutunk el oda? A megbocsátás Krisztusi útján, szemünkkel a keresztfára tekintve. Töltsön be minket is ez a cél, ez a reménység amely reánk vár a Jézusban. Könyörögjünk és töltődjünk fel dicséretünk utolsó kettő versszakával:

*“Édes Jézusunk szenteld meg lelkünket,
Hogy mi is megbocsáthassunk bűnüket
Mindeneknek, kik ellenünk vétettek
És elestének.*

*Adjad, hogy mi is értük könyörögjünk,
Téged követvén, szívből esedezzünk,
Hogy sok szentekkel tehozzád mehessünk,
Idvezülhessünk.”*